

ISBN:

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks, 2017

Nyomdai előkészítés: Komáromi János

Borító: Prok Dávid – Komáromi János

Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.

Felelős vezető: Katona Szilvia

Tartalomjegyzék

Előszó	8. oldal
--------------	----------

Természetes versek

Őszel a Balaton	10. oldal
Koraesti búcsú Péterdombtól	11. oldal
Gyümölcsöskertben	11. oldal
Őszi merengés	12. oldal
Első hó	13. oldal
Téli séta	13. oldal
Merengő nyári nap	14. oldal
Hegyi csermely	15. oldal
Láss csodát!	15. oldal
Az égnek mezeje	16. oldal
Őszi falevelek	17. oldal
Azon téli esték... ..	18. oldal
Pince-vers	19. oldal

Életes versek

Madárének	22. oldal
Rezgések	22. oldal
Mi várunk... (Zádor-vár)	22. oldal
Bennem József Attila... ..	23. oldal
Ellentétek embere	24. oldal
Ma este... ..	26. oldal
A Jóindulat temetésén (az eltemetett emberi érzések emlékezetére)... ..	27. oldal
Eppur si muove	28. oldal
„Vak” ember sorai	29. oldal
Eltérő képzetek	30. oldal
Csillagos égben	32. oldal
Így megy ez... ..	33. oldal
Zúgó fejjel	33. oldal
Mulandó emlék	34. oldal

Örökké ma	34. oldal
Memento!	35. oldal
Adágium	35. oldal
Gondolat-morzsák	36. oldal
Intelmek	37. oldal
Nagy kő essen le szívedről... ..	38. oldal
Költői sóhajok	38. oldal
Bűnbánó Karácsony	39. oldal
Újévi köszöntő	39. oldal
Hervadó nyár	39. oldal

Képes versek

Fenyő-hasonlat	41. oldal
Spirál	42. oldal
Magyarsághoz	43. oldal

Istenes versek

Az alkotó	45. oldal
Az öreg halász és a tavi álom	46. oldal
Cseszneki áldomás	48. oldal
Hiedelem	49. oldal
Szenteste	49. oldal
Hit-kérdés	50. oldal
Sátán-vacsora (...avagy erkölcs kerestetik)	51. oldal

Szerelmes versek

Mint nyári zápor... ..	53. oldal
Ragyogó szívvel... ..	53. oldal
Sub rosa... ..	54. oldal
Forralt bor	55. oldal
Szívemből szólok	55. oldal
Esti séta	56. oldal
Keresem... ..	57. oldal
Szeretném, ha szeretnél... ..	57. oldal
Megfakult románc (előre megadott antik szavak alapján)	58. oldal

Könnyes versek

Őszi sóhaj	60. oldal
Már nem... ..	60. oldal
Töprengő szavak	61. oldal
Vívódás	61. oldal
Tükör-szív	62. oldal
Lélek-folyam	62. oldal
Halálos ábránd... ..	62. oldal
Várom, s kerülöm a nyarat	63. oldal
Megtört közöny	63. oldal
Mit látsz?	63. oldal
Kulcs a zárban... ..	64. oldal

Haiku & tanka

Legelőn – Szűnyog-lét – (K)éjszaka –	
Esti égbolt I. – Esti égbolt II. – Szabadság	66. oldal
Déli ablak – Naplemente – Igaz horgász –	
Esőben – Hazai táj – Nyár	67. oldal
Rózsa – Semmiség – Önvád – Szólás... szabadság –	
Eltűn(őd)és – Szívet szívért	68. oldal
Zaklatás – A tettes: jelen – Őszi sóhaj –	
Bú = szű – Korai hó	69. oldal
Bábjáték – Zuhanó lelkek – Talány –	
Magyarság – Égi jel	70. oldal
Vodka – Ködös éjszaka – Őszi sóhaj –	
Sejtelmek – Őszi kép I.	71. oldal
Őszi kép II. – V-ándorok – Monotónia –	
Kocogás – Nosztalgia I. – Nosztalgia II.	72. oldal
Külváros – Éjjeli városkép – Hiányérzet –	
Holdvilág – Ősszel – Te(l)hetetlenség	73. oldal
Tavaszi jelenések – Létférfi –	
Tabuk nélkül – Tél nyomában	74. oldal
Szélvihar – Elhidegülés – Élet-tér –	
Mély csend – Reggel I.	75. oldal
Reggel II. – Nektár – Napra várva –	
Önbizalom – Bűbáj	76. oldal
Eső után – Lidérc – Téli álom	77. oldal

Természetes versek

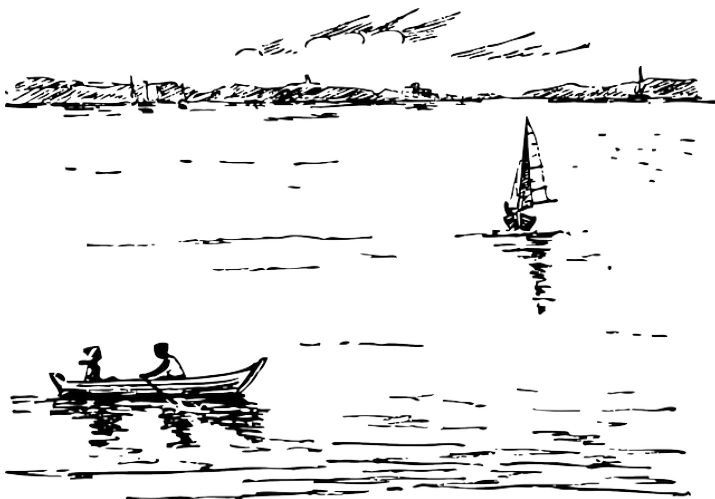
Őszel a Balaton

Lankás domboldalnak sárgás mezeje:
kiégve lapul a bozótos, ím halni készül...
Imitt-amott integet egy száraz cserje,
körben, s úgy tarkán az erdő mezsgyéje feszül.

Dombtetőn, hol borospincék épültek,
kincseiktől fosztott tőkék szegényes sora.
Némelyek fáradtan erre-arra dőltek:
vigaszt nekünk nyújt hajdani áldozatuk bora...

Mostan még messzebb van a távol:
szelíden elmereng, ködből mászik elő...
Mint őz, mely harmatos fűben gázol;
napunk immár öregebb, s nem oly korán kelő.

Mind feljebb kúszik lassan a horizon';
túl erdőn-mezőn, ezüsttel ragyog egy sáv,
Álmosan úszik reggeli pára a tavon,
s e békés úton ránk ragyogva mosolyog a táv...

Koraesti búcsú Páterdombtól

Egy lanyha áprilisi délutánom:

éppen természet s város

határait járom; látom,

már narancsos az ég...

– Látványa csodával határos –

lemenőben a nap – vélem,

úgy mosolyog még

rám a horizont-szélen.

Mostan lágy szellő kél;

leng, leng a lomb

máris; halk susogás közepette

sűrű madárének elkél.

– Drága, jó Páterdomb

csendes – este lett-e?

bizony... a külvárosom

harmatos hajnalig elhagyom.

Gyümölcsöskertben

Tavaszi végén, nyári elején

sétálgatva a hegyen, a kertben;

életteli gyümölcsfák erdején

visz az út földi Édenben...

Sok van köztük, amin a szem

megakad, s a tetszésem elnyeri;

de végül egy van közülük – érzem,

miben lelkeim kedvét leli...

Őszi merengés

Pillantás a reggeli tájra,
Arra a sok megdermedt bájra,
Miket sűrű, bús köd takar:
ó, csak sóhajtozni akar...

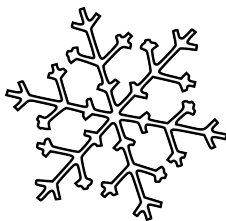
Haló fák közt félelem,
Minden csupa sejtelem;
Ily halotti a csend
és mindenütt csak rend...

Már-már töretlen a nyugalom,
Mikor varjú károg nyugaton
És visszhangzik át a telken,
csakúgy, mint megzavart lelkem...

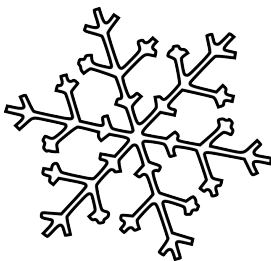
Első hó

Hullanak remény apró csillagjai:
hideg fényű,
kristályképű
hópelyhek az égből. Napjai
mindeniknek számlálva vagyon,
– féljük is –
csügged nagyon:
Földre érven emlékük úgy semmis...

Téli séta

Benne járva immár télhóban,
– odakinn az erdőszélen,
kopár réten, mező szélén:
Lépkedek járatlan, friss hóban.
Egy gondolattal meg-megállok –
„Talán most csodára találok?”

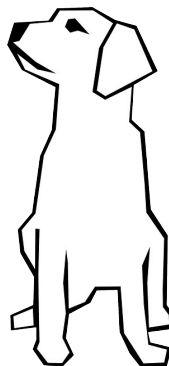
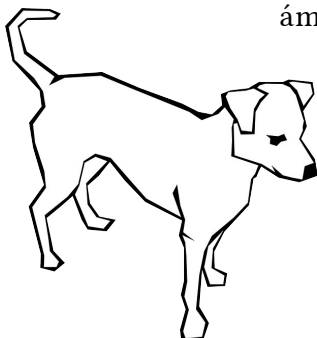
Merengő nyári nap

Egy fiú üldögél a tenger nyugalmával,
nem tud mit kezdeni unalmával;
Csak néz maga elé mélán,
s tűnődik magában, némán.
Fel sem néz, de mégis
érez maga körül mindent – így is:
Rettentő, s tikkasztó a meleg;
a levegő fázón remeg,
míg az ember szédeleg...

Most forrón tűz a nap,
s hosszú még e nap...

A fiú mellett egy szelíd kutya fekszik;
szuszog csendesen, füle is lehajlik.
Csiripelés halovány hangjai szállnak,
apró madárcák a gallyakon kábultan állnak.
Százféle bogár párban kergetőzik,
míg emberünk gondolatai közé rejtőzik:
Végre simogató, gyenge szél,
mint megváltás – kél,
s a fiú immár mindent látni vél...

Még forrón tűz a nap,
ám rövid már e nap...

Hegyi csermely

Élénk moha-szirtek ölében
ezüstös vízfolyás –
patakcsobogás
Libben tova árnyas völgyben.
Fenn komor sziklák merednek,
szinte égig nyúlók –
tölgyek, óriások
Vén felhők közé ékelődnek.

Láss csodát!

(felhívás egészséges látásunk megőrzésének fontosságára)

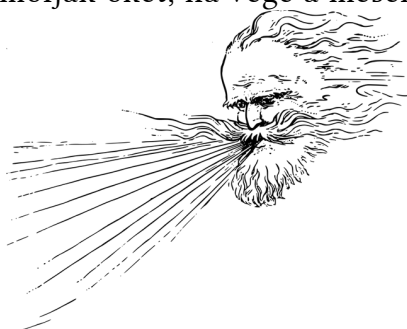
Vékonyka madzagok.
Apró kis smaragdok
lógnak róluk fűrtökben,
napfény táncol rajtuk,
csillognak hát serényen,
s mindeközben
szél pajtás,
a pajkos,
ringatja őket szelíden...
Adj hálát kinek lehet –
idelelni,
s odafenni,
hogy láthatod e fácskát,
s hogy ekképpen
áldhatod a te szemed világát...

Az égnek mezeje

Napomat várom.
Úgy hallom,
károg még
– magam elhagytam rég –
a tavaszi ég,
mely tágas mező;
rajta sok álom-kergető.
Legelő, mi folyton változik, hol
más és más birka-nép vándorol.
Figyelik ezt avatatlan szemek
ezernyi ezer halmai. Legények,
gyanútlan gazdái égi nyájnak,
közben útját keresik dúsabb tájnak...

...Szél gyermekei. Van, ki csak szelíden,
s van, ki oly vadul, oly sebesen
szinte űzi a maga nyáját;
meg tán sosem áll, nyugalmát
nem lelheti – természete nem engedi.
Bennük közös a cél, más nem értheti:
vinni-vinni a sok szelíd gyapjast,
hogy szemük ne lásson farkast...

...máshol majd ábrándos nincstelenek
számolják őket, ha vége a mesének.

Őszi falevelek

Sehol sem jó már lennem –
mindenhol remeteként élem
zsúfolt magányomat
egy ezerarcú ég alatt...

sokadszorra barátkozom már az ősszel,
kiismerni mégsem tudtam őt soha.

A dombokon parázslanak már a
lombsátrak, ám sebaj – hiszen
a tél majd fehér hamuval szórja be,
s aztán pedig felkél belőle minden,
mintha csak főnix volna.

Károg rám a halovány napnak
gyér sugárfonala. Pimasz kis fuvallat
fogaim vacogását súgja fülemnek.

Ő már, tudom, a közelgő telet
meséli. Didergek, s velem együtt
gondolataim is megremegnek kissé...

Nem látok: köd szállt-e alá,
avagy sírnak-e szemeim – magam sem
tudom már. Kérdéseim makacsul, sajnálat nélkül
magamra hagytak. Áhított válaszaik nélkül

– így élek. S jövőre ugyanígy talál
majd rám az ősz... e rút szelek
pedig megint csak zúzmarát ígérnek.

Tarka fergeteg, mely most körülvesz:
zörögve kacagnak rajtam lehulló falevelek...

Azon téli esték...

Azon téli esték egyikén
szobám ablakán kinézvén:
csak-csak belopódzik szemembe
egy titkos, vélt panoráma –
elmém elmerül a sötétségben...

Három csúcsos nyárfa
– megannyi hegyes lándzsa –
lámpafényben fürösztve áll.
Mögöttük feszül a sövény;
fény lepte bozontos sörény:
ahol autó nagyritkán áll,
ott lustán szanaszét terpeszkedik
rejtelmes, elhagyatott sora.
Aztán a tankert sejteti magát;
előlem megbújnak a dolgok –
alattomban, félve meglapulnak...

Újabb fények, s valami mutatja magát
– gyéren fénylő üvegházak sorakoznak.
Merev, tussal húzott körvonalak,
feketén palástolt hideg falak,
csupasz fák, csenevész bokrok,
ilyen-olyan megbújó alakok.
S lám, mégis mozog egy árny:
talán egy macska – ez talány.
Lélekben bűvó, alantas ármány...

Hátrébb, épületei két iskolának;
most nagyrészt üresen állnak –
bennük most talán csak takarítanak;
később, akár kísértetni járnak...

Függönyös ablakokon át, innen-onnan
megtört fényár szűrődik ki
s rávetül a nedves aszfaltra:
két vászonra ekképpen festeget nagyban...

Odébb, látok egynéhány utcai lámpát,
keresek fényüknél egy ismerős szempárt
– így találsz majd haza téli fagyban...

Néptelen utcák pókhálója,
mely lehet durva, lehet selymes;
mindezek mögött ott a kocsmá –
a részletek emberi gócpontja:
ahol maradni kellemes,
midőn várva vár, s marasztal.
Mindig, így most is, hív egy asztal,
rajta pihenget a kancsó fröccs;
nekem nemes-egyszerű ital.

Merthogy búvköréből lassan kiérek,
az égre aztán felnézek;
valamely lakások ablakai fénylenek
– ám feljebb, sokkalta feljebb nézve:
(a földi létből tovább lépve)
messzi-messzi, távoli ablakokban
szintúgy világosság bólogat.
Ím, gyönyörködve csillagokban,
próbálom megfejteti sorsomat...

Pince-vers

Szőlő, fenyő, s almafa nagy gonddal vezényelt sorait
– a Salamon-birtok méltán féltett gyöngyszemeit –
előbb apostolok lován, majd traktor pótkocsiján
kíváncsi szemmel járja körbe csapatunk: a Humán.
Megyeget le a nap, de élénk színnel festve néz még szét,
méhek szorgos hada alapozza meg termésünknek sikerét.
Még fényár csillan imitt-amott, szirmok között,
s lám, gyorsan múl az idő – így jó barátok között.

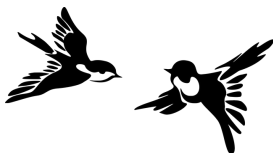

Életes versek

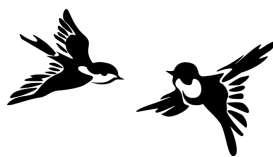

Madárének

Mint madarak, fenn a fán:
életünk ágán-bogán, tétován.
Folyton egy szebb létet remélünk –
s belül álmodni serényen megvetünk.
Csak várunk kiszórt magokat,
titkon, félve számolva napokat...

Nyugodtan bizakodj,
s ne légy ideges:
ha netán nem adnak,
hát magad csipegess!

Rezgések

Nyári nap éget,
zajlik az élet:
megéltem jót, s rosszat.
Az elmúlt évek,
mik egymásra épültek,
itt-ott visszaköszönnek.

Mi várunk... (Zádor-vár)

Búsan állok a zúgó szélben,
romos omladékok tövében,
kesergő, komor árnyak gyűrűjében:
– kövek sóhaja, elfeledett áldozat –
Ők tartották hajdanán e falat,
a régmúlt századok súlya alatt...

Bennem József Attila...

Bennem, mint kihalt
külvárosnak csendes-gyászos utcáin...

Csupasz téglafalak vicsorognak rám -
de nem félek.

Van bennem oly lélek,
mely súlyos-sejtelmes énekével
tisztességbe burkol minden rút falat -
mert ez a ránk hárult nehéz feladat.

Kívánom, lelkünknek mindig jusson
pár szívből jött falat...
eszményített gondolat?

Elszorult szívvel senki ne fusson
a világ, s élete elől.

Értéked tudatában efelől
kétséged ne legyen:

bizony, te vívsz magadnak értelmet -
hát ne mások mozgassák a mérleget!

Bennem, mint kihalt
külvárosnak csendes-gyászos utcáin,
kószál József Attila...

Ellentétek embere

Szárnyak nélkül szárnyalok,
józanodom, pedig józan vagyok.
Nyugodt vagyok,
mint háborgó tenger.

Még küzdök, talpon maradtam,
noha már réges-rég feladtam.
Kitartok hát,
mint fogyó lendület.

Tudatlan tudattal élek én,
ismeretlen ismeretségek rejtekén.
Örök-érvényű,
mint elégett könyv.

Reménytelenségben reményt várok,
hitetlenül Istenért kiáltok.
Makacsul
kudarcot vallok.

Szívvel gyűlölök, őszintén hazudok, s bátran félek.
Hiszed vagy sem: ha te engem nem is – én szeretlek!
Szabad is vagyok –
csak hogy az sem egészen...

Ébren vagyok,
de mégsem teljesen –
én, a szelíd,
alvó sakál.

Ma este...

Várjuk már,
szívünkben nyár.
Tengernyi kéz a magasban:
Ma este a város csak a miénk!

Megannyi hullámozó lélek,
eggyé váltak a pillanattal.
Megnyílnak most a fellegek,
időt lebíró hangulattal:

Ma este a csillagok mind szentjánosbogarak...
Ma este izzanak az égen elszórt parazsak...
Ma este a végtelen űrben fények cikáznak...

Megnyílnak mostan fellegek,
fejek felett lebegve magasan
galaxis-korongját Dj pörgeti lázasan,
hétköznapiak hőseinek, kik mulatni jöttek.

Ma este izzanak az égen elszórt parazsak...
Ma este a végtelen űrben fények cikáznak...

Vártuk mi már,
szívünkben a nyár.
Tengernyi kéz most fenn a magasban:
Ma este az egész város csak a miénk!

A Jóindulat temetésén

(az eltemetett emberi érzések emlékezetére)

Felemelték könnyek fátylát,
fejeknek elnyűtt eszméletét.
Itt teszi le áttetsző ravatalát
megannyi szálnalmas részvét...

Az árva kis sírhalom,
s a fölé hajló siralom;
messze hangzó sírások:
itt voltak hát a sírásók...

Nincsen már, nincs Reménység,
a végtelen sárban elmerültek,
véle párja, hű Engedékenység:
öröklétet, feltámadást reméltek...

Az árva kis sírhalom,
s a fölé hajló siralom;
messze hangzó sírások:
itt voltak hát a sírásók...

Itt nyugszik, méltósággal fektében;
üvegszemének halvány tükrében
a magam dermedt arcát látom.
Hiányzik – most már belátom...

Eppur si muove

Árnyas estén külvárosban ténfergek –
kissé még ittasan lépkedek
hazafelé, majd megállok.
Egy útszéli fának támaszkodok,
nekidőlve háttal;
s amolyan végtelen csodálattal
csak nézem én a kábult eget:
a csillagokat – ej, láttam eleget!
Eltűnődtem a mesés holdvilágban
– vetülete egy világnak jómagamban:
kaptam már érte hideget,
s úgy meleget.

Szükséges a mában maradni;
van mit szem előtt tartani:
az élet biz' meg nem áll, hanem
megy tovább – ha akarjuk, ha nem...
mindenki kerget valamely álmokat,
távoli – oly délibábos ábrándokat
és közben elfelejt élni...
(nem élni; miért is hát remélni?)
és mégis mozog a Föld,
míg csak van levél szép, zöld.
Bizonytalan lépteimmal járom az utat,
melyet rab tekintetem sasként kutat;
meg-megpihenve csak megyek
mígnem oda nem érek:
sejtelmes valahová –
ki tudja, hová?

Ajh, csak szárnyam fakadna,
s fejemen glória volna:
biztosan könnyebben haladnék;
világi veszélyektől elszakadnék.
Na, de éppenséggel feledjük,
hisz' a valóságot keressük...
menni kell, meg nem állhatok
– csupán, ha majdan meghalok!
Az idő tovaszáll, s vele én is.
Egyszer megnyugszik lényem, addig is –
folyton felmerülnek a nagy kérdések:
ismerős elvei ama létezésnek.
(Magamfajta tán örökké maradok?)
Látod, felelni rájuk képtelen vagyok:

Hová is tartok? Mi lesz ebből, hová érkezem?
S mégis hová akarok eljutni?! Végül hazaérkezem...

„Vak” ember sorai

Vakok vagyunk,
lásd be, jót s jól nem látunk!
Mikor épp nem
alkohol, hát szerelem,
mi elvakít,
érzésekkel megvakít.
S ott van ám még
a gyűlölet: vérben ég,
szemet szúr és
a józan ész már kevés...
Vakok vagyunk,
lásd be, jót s jól nem látunk!

Eltérő képzetek

Ha most hangokat hallasz –
csak én vagyok.
Végre önmagaddá válhatsz,
segítek neked.
S lehull minden bilincs,
nálam a kulcs –
megzörren a kilincs.
Csak utánad!
Ajtó kitárul:
minden, mely mögöttes
most eléd tárul:
bomlatlan csend,
végtelen mezők,
páratlan nyugalomban,
mesés békével zöldellők.
Ám e csend más, ez rád telepszik,
ebben igazat nem olvashat elméd;
önfeledt nyugalomban nem lakhat szíved!
Mert az embert érzései hajtják, űzik,
hol a mennyei boldogságba,
hol pedig a padlóra küldik.

Mező felett magasan
egy fehér faház lebeg –
azt elhagyod hamarosan.
De közben zihálni kezdesz alaposan,
hisz' tűz a nap, s nagyon meleg
van... tikkasztó,
szüntelen
szertelen
álmokat kotyvasztó.
Mindez nem másért történik veled,
minthogy lázad egyhamar nem enged.

Látom, már nem is találod
oly való szépnek,
sem teljes egésznek –
roskadozik álomvilágod.
Amott zuhan a faház,
benne csak korhadó faváz.
Lassan felemészt a láz,
de alábbhagy, ne parázz:
ettől szenvedtem én is,
hát állj ellent te is!
Olykor tán nehéz tisztán látni
tudom jól, milyen a csodára várni...
de te uralkodj ábrándjaid felett,
s ne pedig fordítva, ezt ne feledd!

Mintha csak erre várt volna,
heves zápor kezdődik.
Lehűlt a levegő.
Ugye, hogy jól esik?
Mint mikor hosszú idő
után először zuhog az égi
áldás – a valóság hideg zuhanyként éri
elvakult, lázas elméd.
A kulcsot megkaptad, az utat ismered,
így hát rajtad a sor.

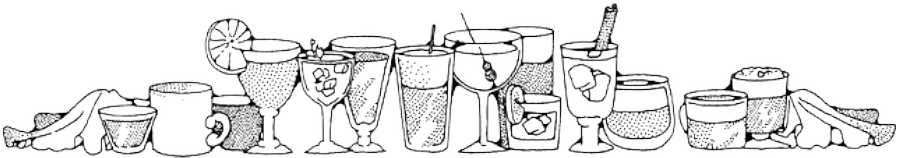

Csillagos égben

Kigyúltak az égi fények,
– földi remények –
az éjfélete palást alatt
sóvárgó szemeim előtt.
Szívvel-lélekkel köztük eligazodok,
velük tán kincsre is talállok
– mint világban térképésze.
Bár csupán törtrésze
a végtelen univerzumnak
(minden élet halmazának)
evilági életünk,
emberi létünk –
mégis, éppoly bonyolult:
lelkünk csaknem belefásult.
Élünk-halunk:
születünk és eltűnünk.
Az ember-lét,
akár a csillagoké szerteszét
az égen – folyton változik:
egyik ragyogva születik,
másik eltűnt, ott!
– hirtelen távozott...
Te csak legyél mindnél fényesebb,
így lesz az emléked is ékeesebb.
Fényeddel fogsz majd kitűnni;
s általa fognak követni!
Hmm... innen csupán sejtelem,
igazán nem is érthetem...
de ne kívánj le az égből csillagot,
ámde művelj magadból csodálatot;
ne keresd hát oly távoli csillagod
– csiszolgasd magad, s talentumod!

Így megy ez...

Magunknak hitt hangulat, narancsos ég –
vörösre vált – s már lehullt rég
a takaró éji lepel;
mindenség, mely merészen leteper.
Bár az idő közben múlt',
de a kedv, el nem múlt',
hanem mikor felkelsz reggel –
ezernyi, szívet gyötrő sebbel!

Zúgó fejjel

Emberek szólnak hozzám,
látom, egész közelről... ám
ezek mind-mind bután,
messziről hangzanak rám –
távoli hangok csupán...
Egy hangra várok;
csakis arra vágyok.
Olykor tán hallani vélem:
„Jöjj, gyere velem!”
Reggel pedig zúg a fejem...

Mulandó emlék

Hangos,
alkoholmámorek
este van még.

Csendes otthonom,
nyugalom,
reggel van már.

Nálam járt nemrég,
a tétova vendég:
mulandó szép emlék.

Örökké ma

Most megrekedt –
az idő.
Most nem pereg –
az idő.

Éld meg az örök pillanatot:
ne húzzon vissza, mi régmúlt,
ne kutassál ködös holnapot;
ami van – már szinte elmúlt.

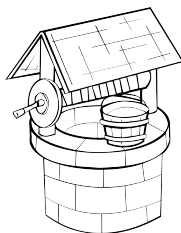
Állítsd meg az időt –
állítsd meg hát mára:
még egyszer, utoljára.

Memento!

Otthonok.
Most borzadok.
Tornácra madarak repkedtek –
elárvult pusztaság van most helyettek.

Két kút.
Látványuk rút.
Megmaradtak némán, mementóul.
Világunk jeleket hagy nekünk: okulásul.

Emlékezz:
ismét ne vétkezz!
Szépet, s jót őrizzed, ne feledd el.
Mert nem tűnik... a múlt... csak úgy el...

Adágium

Alattomban, sietve rohan az idő,
s elvész minden, mi oda nem illő...
Rendszert a rendszertelenségben – miként
Isten a káoszban – ellenszerként,
ahol csendben szuszog az életszerető
nyugalom, s hol a kocsmá nem temető.
Itt mostan nem gyászolni, sírni kell,
mert a nap is mindig vígan kel,
meglásd, és elszánt örömmel úgy is
nyugszik – egyszer majd úgyis...

Gondolat-morzsák

1.

Bár a Karácsonyra várunk,
tűnt havat, s napot csodálunk.

2.

Voilà! Elkészült a nagy mű...
Istenünk azt mondta,
így lett ez gyönyörű.
Emberünk tetszését nem adta...

3.

Eltűnődtem... apropó,
mindjárt itt a Télapó!
Van zsákjában minden jó?

4.

Szital az eső csendesen,
míg el nem ázom teljesen.
Minden cseppje kósza álom;
ami kell, így – megtalálom...?

5.

Látom, az ember folyton csak remél,
hogy tán álmaiból eléldégél...

6.

Valaki hív, segít;
hallgatnám is szavát,
de sarki szél süvít;
s lassan elvész benne.

7.

Zúg a fülem,
s úgy a lelkem;
Zavar a világ,
bűnére leltem...

Intelmek

Nehéz rátalálni az örömré,
S könnyű ráakadni az örömré.
Miért van ez így?

Egy képzel világot a zár,
Mi börtön, s mely magába zár.
Kapuja képzel magány.

Törj át a kapun, bontsd le a falat,
Ez életedből csak egy falat.
Hát próbálkozzál!

Reménytelenség, mi e falakat emeli,
Céljainkat amint hamar kiszemeli.
Őrizd a reményt!

Komor semmittevést messze űzni,
Az unalmat életünkből kiűzni,
Csak barátokkal lehet.

Ha tombol benned a harag,
Vigyázz, a vad rögtön harap.
Inkább csillapodj!

Soha ne légy dühös párja,
Lehet, rólad szól majd ária.
Csak várd ki!

Ha már elindultál, haladj,
De egyedül ne maradj.
Éld az életed...

Nagy kő essen le szívedről...

Nagy kő zuhant szívedre.
(Vesd a saját szemedre.)
Nem kapsz levegőt – fojtogat;
valamely hiányérzet szorongat...

Feszítsd be a melledet...
semmi ne nyomja lelkedet!
Tudsz te erős lenni –
képes vagy karjaiddal
a szörnyű követ leemelni
magadról – kibékülve magaddal.
Így könnyítve lelkeden,
így enyhítve léteden...

Felönthetsz majd a garatra,
s úgy emlékszel magadra:
ki még a boldogságra tört,
mikor minden szép összetört...

Költői sóhajok

Vándorlélek, folyton jár;
ő sosem fárad –
s gondolat árad.
Ideje majdan neki is eljár.

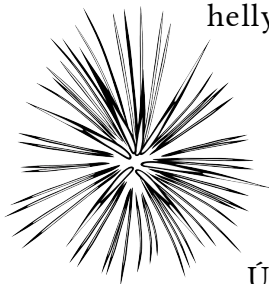
Egy költő ki nem élt magány-vágya,
nyáresti kocsmák, sok jó barátok –
megélt szerelmek és mérges átkok.
Aztán temetői sírhant-ágya.

Sírok közt, nyugodt vidék;
oly csendes e hely –
nincs többé kétely.
Itten már végleg meg is nyugodnék.

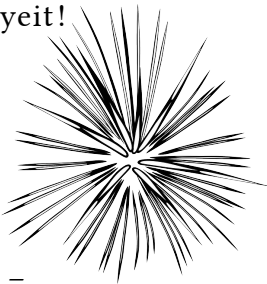
Bűnbánó Karácsony

Az áldott családi tűzhelyen
égjen el minden kételyem –
eméssze őket szeretetnek lángja.

Eldobom hát ez óév bűneit,
hellyel kínálva az újév reményeit!

Újévi köszöntő

Újév, új remények, új utak –
óév: már késő bánat, eb gondolat...
Élénk, tarka szikrák kormos égre bízzák,
s elemésszik az óévnek minden rosszát.
Hozzon változást e mámoros, pattogó este –
szülessen bennünk valami jobbnak ígérete!

Hervadó nyár

Talán kissé korai
mostanság az Ősz...
kezemben hús borai,
s hajam még nem ősz...

Vajon mit tegyek,
önmagam hogy legyek?
Csendben meghal a
kedv, mi egykor vala!

Ifjú szívem virágát
veszti, szürke s hűvös...
nem lelé igaz világát.
Nem volt a Nyár bűnös...

Képes versek

Fenyő-hasonlat

Ha
még oly
mostoha földre
is vert
gyökeret lábad,
hol nem lehet tetten érni
a vágyat,
de még az idők sem
változnak sorra... te légy szívós;
így biztos
lábakon állj, ha más igen,
te azért se hullasd páratlan díszeidet!
Tarts
ki
még
soká!

Spirál

-köz-

hét- napok

a rabja

légy ---

NE ma

ez,

csak ma

egyre le az,

--- fog Mo-

le húzni no-

vagy újat amíg az ton

magad az lehet örvény világ

el keresd --- fog, ez:

engedd újat tart; szokás

biz' Az fogva meg

De tart szokás

ki Válts,

törj

Magyarsághoz

II

II

II

Isteni akarattal

II

II

Árpád fiai egyként élnek örökké

II

II

II

II

II

II

Segíts túl határokon,
bérceken, s völgyeken,
által magyar szíveken –
bennünk töretlen egység lakozzon!

Repítsd messzire gondolatom:
mindannyian együtt – így kívánom.

Istenes versek

Az alkotó

Mint virágos rét
olyan a történelmi paletta:
Isten sok színt használ
e világnyi vásznon,
s két kezével,
akár a festő ecsettel
– úgy alkot szabadon.
Tekergő vonalakkal határol;
foltokat, színeket kever.
Tarka nemzet;
szétszórt népek s fajok
élénken nyüzsgő kavalkádja ez.
Meg-megújuló gondok-bajok,
úgy a megszáporodó sóhajok...
s majdan zsúfolásig telve:
könnyek özöne szabadul el
– mert Isten vásznat cserél!

Az öreg halász és a tavi álom

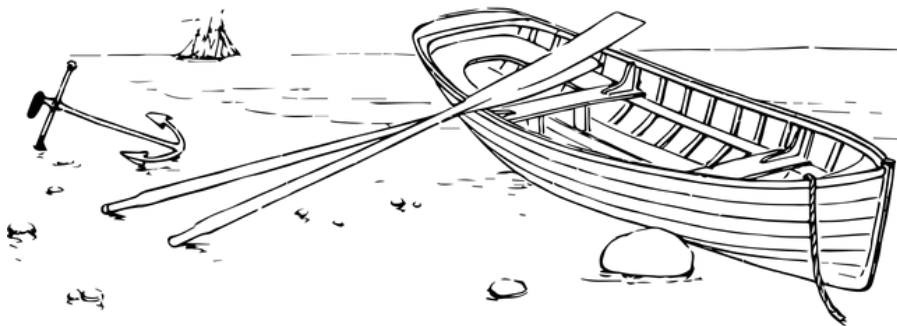
A történetek színhelye egy tó,
mely misztikus hely: álomba ringató.
Élt itten egy öreg halász, bölcs lélek;
mesélt ő, s róla folyton meséltek.
Lám, mily nyugalommal, csendesen lapátol:
gondolatban sem jár messze édes honától.
Hisz' látszatra nyugodt e mély tónak
felszíne, csak halk sóhajok szállnak.

Abyssnak, a zúgó mélynek szülöttei –
s némely jobb lelkek ingerei...
nem, nem és nem – tudja ő.
(Tán újfent éhínségnek ideje jó?)
Itt nincs ama bőségnek tava,
csak a valóságnak zavaros vize vala;
nincsenek horogra akadt álmok,
csak közel s távoli morajok
lebegnek kitartóan hullámok hátán;
mélyben nyugszik Sátán, tarajos Leviathán...
most alant pusztít álmot és halat,
aztán mi leszünk torkán a falat.
Kérdi hát magától: mi légyen?
Harcunk feladni tán mindig szégyen?
A jövő majdan bizonyosan kiderül,
de arra e bölcs a feledés tavában elmerül.

Vihar előtti csend honol.
Ám, de mi után lohol
olyannyira az a sok rapsic?
Emberünk hiába int kezével: Sicc
innen, de tüstént!
(Ez már bizony így történt.)
Túl sokat akarnak itten,
hol pedig semmi nincsen.

De hiszen nem hallgatnak ezek
semmiféle prófétának, bölcsnek
áldott-átkozott szavára...
na, de majd az orkán közelgő haragjára!
Merthogy az égiek imént engedték szabadjára,
hát ide is ér az nemsokára...
lesz majd itt nemulass,
imádkozzál, hogy a hínár közé bújhass!

Mikor is földi dologával végzett,
csónakjában éri utol a végzet:
öreg halász így nyeri mennyei üdvét
– Isten halássza majd ki igaz lelkét!
Ehol egy megtört, rozoga csónak,
utasára odafönn tárt karokkal várnak...
sehol egy kósza lélek – békére találnak;
onnét nézik tisztulását a világnak.

Cseszneki áldomás

Ím, egy dombtetőn álldogálok
nemes-egyszerűen, egészen mélán,
s imígyen az égbe kiáltok
– amolyan szótlanul és némán
a lágyan szitáló esőben;
alant pára úszik felhőben.

A sejtelmes ködfátyol
alatt, titokba burkolt a távol,
a látóhatár miből áll?
Sok csenevész bábú s figura,
ami éppen rajta áll;
homály-tenger sodorja partra.
Színtelen magány, elvesztek a színek
áldozatul a csendes, homályos messziségnek.

Csak nézem a hegyen azt a várat,
mert testem erőtlen s bágyadt;
nem lehet most tetten érni a vágyat.
Az eső pedig csak tovább esik,
nem sejtve, hogy szavát lesik
– egyszerre égi harangjáték csendül
s rögtön messze rezdül;
utána minden ág másként lendül.
A tájon szép, megint szép csend ül.
A fátyolos égre fel-felpislog két szem:
egy esőcsepp nincs egyedül
– s talán én sem...
...én sem...
...én sem.

Hiedelem

Hinni szeretnék – próbálok,
már évek óta csak azt teszem...
Oly gyakran, oly sokszor nézek fel az égre:
van-e, ki rám onnan visszanéz végre?
Talán úgy van, ahogy vélem,
s én mindvégig tudtam...

Szenteste

Hatalmasra hízott a hold –
mikoron sötétedik,
ő előmerészkedik.
Mélyen alszik minden kobold...

Félhomály... rideg szürkesség
nyomaszt – fagyos ez a csend,
de bennem oly tisztán cseng:
Betoppant hát a békesség...

Most már toportyán nem üvölt –
gyertya tiszta fényében
búg lelkemnek mélyében.
Engem Szentlélek üdvözölt...

Hit-kérdés

Nincsen pokol, se mennyek,
csak ez a világ, melyben élünk –
én bizony ebben hiszek...
s e világ hordozza mindkettőt:
egyaránt jelenti minden félelmünk,
s megannyi vágyunk.
Így hát rajtunk
múlik, hogy melyik lesz végzetünk:
Földnek angyalai leszünk,
avagy tűzrevaló ördögök?
Ébredjen hát a világ,
mert bennünk rejlik – az Igazság!

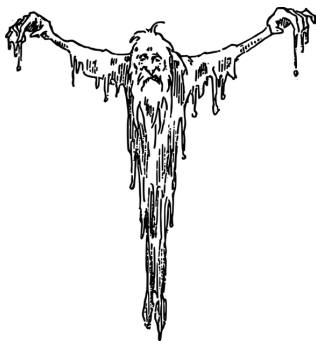
Sátán-vacsora (...avagy erkölcs kerestetik)

Az emberi természet, s elme,
oly sok szeméttel van telve:
egy részük eleve adatott –
ősidőkből, velünk születve,
míg legtöbbje másoktól ragadott.

Mennél lejjebb süllyedsz,
annál inkább magába fojt.
Megannyi korláttól szenvedsz:
Szűkülsz. Szavam hiába volt?!

Elborít, betemet e sötét halom,
s te ezzel élsz, benne lélegzel;
miket eléd lök sátáni hatalom,
behunyt szemmel abból eszel...

Takaríts, tisztulj, tárulj ki – és
soha ne hagyd, hogy erő és
ármány ledöntse benned a hit,
az igaz, szilárd meggyőződés,
minden ősi erényeknek oszlopait!

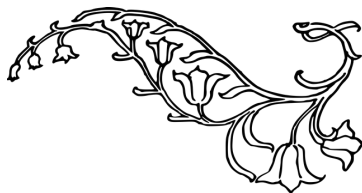
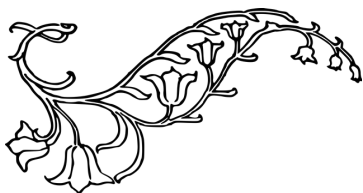

Szerelmes versek

Mint a nyári zápor...

Azt mondják: ez még a nyár!
Borús időben,
zúgó szélben
fák, s a bokrok
virágszirmokat sűrűn hullajtva sírnak.
Én várakozva állok.
Szerelem szárnyán jó,
mint felhőkből az eső:
hőn remélem, hogy közel már a vigasztalás...

Ragyogó szívvel...

Ragyogó szívvel nézem,
csak nézem
a szívemből kitűnt
nyarat, úgy tűnt
nem éreztem még
se szebbet, se jobbat –
mint teáltalad.
„Te vagy a hőség,
mely eszemet veszti,
s ábrándjaim szövi
a szemem elé!”
Ajkunk egymást meglelé...

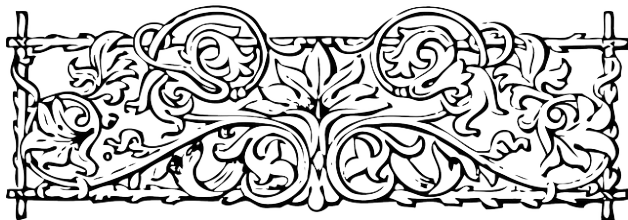

Sub rosa...

Vonzó két szemed,
mely bársony-tenger üde mosolya.
Vonzó az alakod,
mézédes, szemet gyönyörködtet.
Vonzó egész lényed,
mert szívemet virággal borítja.
Vonzónak talállak,
őszintén, szeretve csodállak.

Vonzod a szemem,
hogy Rád figyeljen.
Vonzod a kezem,
hogy megérintsen.
Vonzod a szívem,
s lelkünk összeforr.
Vonzod minden porcikám:
hozzám simulsz, imádom;
ajkaid vágytól égnek,
hát megcsókolom.

Míg átölelem tested-lelked,
idő megáll, mint egy álom.
Legyél velem mindig –
csak ezt kívánom!

Forralt bor

Finom forralt bort öntsetek,
az kell most didergő szívemnek –
(múzsámért sajog szívem tájéka)
mint szívbeli dallam, ékes romantika,
úgy pezsdíti fel lelkem,
felenged végre szívem
jeges, fagyos közönye,
s véle minden keserve:
mert jégmezőn bolyongott magányom,
de most már én napsütésbe vágyom!

Szívemből szólok

Amerre én őszinte, igaz hittel járok,
szüntelen, mindenütt csak Rád találok,
Hiszen ott vagy nekem a déli napsütésben,
s úgy felhőkben, akár csendes tavaszi esőben.

Reggel a felkelő nap veled ébreszt, benned él
az első kósza napsugár, szívem csak Téged remél.
Bájos mosolyod, ha rám ragyog, tovább nézlek –
tudva: hiábavaló nap, óra, s a perc nélküled, félek.

Közeledben felvirágzik fásult lelkem mélye,
megcsillan pillantásban érlelt, édes méze.
Apró szárnyak minden gondolattal jönnek,
táplálva szívét-lelkét egy ékes szerelemnek.

Mikor véget ért egy újabb felemás napom,
pislogok nagyokat – mindig Rólad álmodom.
Szeretlek! Kívánom, hogy gondolj néha rám,
s tudd, hogy ez a szív Téged mennyire szeret!

Esti séta

Csillagos ég alatt
ketten sétálgatunk.
Mondd, hogy
velem tartasz bárhová,
s mellettem maradsz;
az élet szép
te leéled velem
bármit kérsz
megadom,
hozzak le tán csillagot?
Megteszem neked.

Halld szívem dobbanásait,
miket sűrű
tücsökzene
kísér, hallgasd
meg szavam:
Szeretlek,
s foglak téged
mindörökké...
Minden éjjel
csillagok közt
ölelkezünk:
ketten; ketten,
kik szeretik
egymást túlon túl
s majdan
síron túl.
Így hát,
nézz rám...
Megcsókollak,
s te megcsókolsz –
miképpen ma,
úgy holnap is...
kívánlak!

Keresem...

Keresem őt mindenütt, hol utamat járom,
a hajnali nap aranyló fénye;
szépen csillog a fákon lombjaik erdeje:
egy lánynak kedves arca látszik –
velem, félek, csak a képzeletem játszik...

Nincs most itt a lány, kit látni véltem;
kinek látványát csodálom,
szavára vágyom. A végtelen messzeségbe,
s az ottani páratlan szépségbe
hívogat aranyos mosolya... engem?

Szeretném, ha szeretnél...

Csak mondd, hogy szeretsz – én várlak...
csókollak, s tudd meg: őszintén imádlak!

Ahogy nyári szellő simogatva ölel,
arról nekem rögtön eszembe jutsz,
S lelkemben, kedves, egy csodás álom jön el:
remélni merem, hogy szeretni tudsz,

Csak mondd, hogy szeretsz – én várlak...
csókollak, s tudd meg: őszintén imádlak!

Megfakult románc (előre megadott antik szavak alapján)

Fortuna ábrándlelkű kegyeltje volnék,
ha testemben most ott járnék,
hol sóvárgó szívvel, lélekben
– s bár kósza emlékben –
utazgatok én, de oly boldogan...
semmihez sem foghatóan!
Reménnyel telve így sétálok:
ha valahol, hát itt biztosan Rád találok.
Volt, hogy a remény remény maradt
egy távoli nyár firmamentuma alatt.
Régen vagy sem – máig emlékszem jól:
(Flóra igéző bájjal fölém hajol)
csendben fekszem, felettem a vén filagória,
fürtök közt kacsintgat égi flamma-glória.
S itt e tisztán csillogó, ezüstös fontana -
mily sok szépet s igazat mondana...
szegeződő tekintet, mi oly méla,
mint fának ágán filoméla.
Időnk múltán... akár viharvert gladiólusz;
csak Te maradtál szívedből ily graciózus?
Hát mondd csak: Festina lente!
De az életem...
az életed...
vajon tovább ment-e?

Könnyes versek

Őszi sóhaj

A bús őszi köd fojtogat, lelkemre telepszik;
s tehetetlenségében szívem is csak öregszik...

Mint könny, úgy hull a harmat;
napfénybe vágyódom,
s hideg csípi arcomat.
Károgás közt bóklászom...

Távolból intenek már vigyorai a nyárnak,
s nézem, emlékezem: a gondolatok messze járnak.

Hmm... őszi borospohárból
emlékek tűnnek tova;
ébredj téli álmodból!
Pedig nem fogok – soha...

Már nem...

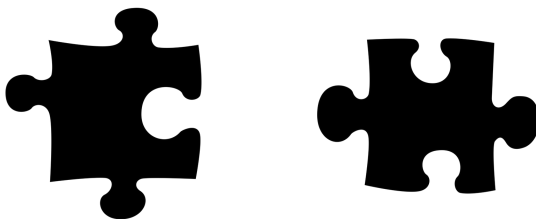
És nem nyílik nékem több virág,
dalos madárfelhő elszáll,
az idő is csak tovaszáll...
Többé nem úgy forog e világ.
Könnyre könny csordul szememből,
s a penna kifordul kezemből...

Töprengő szavak

A búsongó ősznek már vége;
tavasz van, éledés – ébredni kéne.

Hát akkor mégis mire várok?
Szívem mélyén nagyok a károk...
vigadni, örvendezni nehéz. Nézek
magamba, s még vétkeim kötnek
gúzsba ---

--- úszva

ábrándokkal, fellegek közt – emlék
darabok, súlyosak, zuhanva törnék
szét az álmot; e kóborló merengés
véget érne. De véle szívem felszínét és
lényegét újfent szorítaná a múlt
vasmarka – ígésző szeme eleget szúrt!

Vívódás

Kételyek gyötörnek,
tőlük szenvedek –
szépen,
csendesesen...

mint amely fát belül féreg rág:
a fájdalom újra s újra szívembe vág.

Egy harapásnyi élet.

Fásult egy lélek.

„Minden nappal közelebb a múláshoz...”

„Hitvány gondolat, távozz!”

Tükör-szív

Harag, s bánat lobban,
már lendül a kéz:
üveg reccsen, karom sajog.
Szemem tükörbe néz,
ilyen az én zaklatott szívem:
összetört az is...
„Miért csinálod ezt velem?!”
Szívem érted dobban.

Lélek-folyam

éltét nem sokra becsüli - - -
- - - remények megfáradt
asztalánál a tort megüli - - -
- - - reménytelen bosszúság
az élet folyamán - - -
- - - egy eltévedt holtág

Halálos ábránd...

Halálos ábránd szívem
mélyén, gazdája elszenderül –
míg szépnek ítélt lelkem
lassacskán feledésbe merül...

Várom, s kerülöm a nyarat

Közeleg a nyár – érzem,
ám vétkeimtől vérzem.
Könnytől csillog mindkét szemem;
de kósza fénysugár rebben:
Nem késő még – mondják nekem,
Sors még bánhat velem szebben.
Ha majd felnézek az őszi égre,
az én egem kiderül-e végre?

Megtört közöny

Öröm s bánat között magasban,
közömbösen lebegek magamban.
Olykor komor hordák ostromolnak,
de falaim le mégsem omolnak.
Nyugodt szívvel tovább lebegek,
nevetni ekkor sem nevetek.
Ha netán megtörne a révület,
lehet, hogy elfogna a rémület...
Örülni is fogok, meg nem is,
de lehetne már sírnom is...

Mit látsz?

Ha nem látsz esélyt,
reményt sem látsz;
Ha nem látsz reményt,
esélyt sem látsz.
E két jelenség összefügg,
erre életed a garancia...
S hogy mit látsz?
Rajtad múlik, tőled függ!

Kulcs a zárban...

Mint a sivár téli táj,
Szintúgy magamba roskadnék,
Meggyötörve, némán elhervadnék...
Szabad önmagam hadd lehetnék!

Hogy félelmeim rabja maradtam,
Hogy hibát és kudarcot halmoztam,
Hogy gyengeség jeleit mutattam;
Hidd el, most is nagyon fáj...

Gondok-bajok mindig akadnak,
de harc nélkül rád ragadnak.
Egy próbát megér életed?
Vagy a konokság lesz végzeted?

Átkozott szekrényugrás az élet,
A sorsod ebbe s abba is belekavar.
A sok gondolat s eszme mivé lett?
Fanyar lett a szívem, a kétely felkavar...

Haiku & tanka

LEGELŐN

néma szellővel
hívogat e rét, s néz rám
boci-szemekkel.

SZÚNYOG-LÉT

kicsiny vérszívó,
nem kér, se szól – belőled
él, s te lecsapod.

(K)ÉJSZAKA

lásd, gyér lámpafény
alatt tompa agy – nem lát
tisztá emléket...

ESTI ÉGBOLT I.

nézem az eget:
lyukas, fekete vászon –
honnán jön a fény?

ESTI ÉGBOLT II.

Fel-fel, tekintet!
Sötét molyrágta vászon –
szaggatott fények.

SZABADSÁG

kábult kismadár,
szűk kalitka, lazult vas,
merész repülés...

DÉLI ABLAK

Ablakon kinéz:
vakító fény, káprázat,
szem elé a kéz.

NAPLEMENTE

árnyakból fürtök –
merednek, parazsat szór
Nap, lángol az ég...

IGAZ HORGÁSZ

Dermedt türelem.
Egy kifogott szerencse...
így van kenyerem.

ESŐBEN

Sírni kezd az ég,
könnye mossa arcomat –
sírok már én is.

HAZAI TÁJ

Tengernyi szép zöld,
vér-fehér virágfoltok:
ez itt magyar föld...

NYÁR

Mállik a hőség...
van a nyárba' minden szép –
lelkemnek bőség.

RÓZSA

Rózsák a tetőn:
fől-földobott szerelem.
Egyszer fenn maradt.

SEMMISÉG

Csak nézek én a
semmibe. Hát semmi ez?
Vagy valami más?

ÖNVÁD

Tükörbe nézek,
s rám megvetően néznek
régi énjeim.

SZÓLÁS... SZABADSÁG

Fáj az igazság –
ki pedig azt kimondja,
annak leginkább...

ELTŰN(ŐD)ÉS

Téves hó hullott –
már elmúlt. A csodák
már csak ilyenek.

SZÍVET SZÍVÉRT

Szívemre tettél
foglalót; nem lesz másé –
csak Te szeressél...

ZAKLATÁS

A fejemben jársz
folyton: ne lepődj meg, ha
ajtódban állok!

A TETTES: JELEN

Jövőm a múltat
perli – én felmentem őt
minden vád alól.

ŐSZI SÓHAJ

Őszre jár, jár-jár.
Rám borul köd-gondolat...
Ó, de kár, kár-kár.

BÚ = SZÚ

Bánat kerülget.
Furcsa érzés: mint mikor
fát a féreg rág.

KORAI HÓ

Fehér hópelyhek
kavarognak oly böszön
a zúgó szélben...
Milyen sokan vannak! De
mégsem találják egymást...

BÁBJÁTÉK

Csak bábok vagyunk...
s mozzgatónk nem az Isten:
szükség és kényszer.

ZUHANÓ LELKEK

Állunk. Alattunk
suttogó mélység. Gúnyos
szelek fűtyülik
zuhanó sikolyunk... s mi –
már nem kísértjük sorsunk.

TALÁNY

Szivárvány törte
meg a csendet. Vajon mi
lehet mögötte?

MAGYARSÁG

Keserédes lét.
Más meg nem értheti ezt.
Üldözött vagyok,
félek, kis-nagy hazámban.
Bélyeg – s büszkén vállalom!

ÉGI JEL

Felhők közt nyugszik
a nap – résen fény szökik,
látod, megnyílik
az ég előtted... miért
bújsz, ha te élni akarsz?

VODKA

Színtelen pöröly.
Számold a percekét, míg
lesújt az ököl.

KÖDÖS ÉJSZAKA

Csendesen hűvös
az utca, s rám olvadnak
ködbe zárt fények.

ŐSZI SÓHAJ

Leszállt az este,
s úgy a köd. Rám pedig a
bánat telepszik.
Oly esőt adj, Uram, mely
lemossa minden könnyem.

SEJTELMEK

Valami zörög
a padláson. Egy emlék.
S így élek: vakon.

ŐSZI KÉP I.

Szél susog, utca
szuszog. S bennem vágyálmok
sisteregnek még...

ŐSZI KÉP II.

Szél susog, utca
szuszog. Nyári vágyálmok –
eltűntek már rég...

V-ÁNDOROK

Madárkaraván
bandukol tág kék mezőn.
Mennék... várjatok!

MONOTÓNIA

Ködbe szótt távol.
Színtelen, néma gyásszal
felém araszol.

KOCO GÁS

Fut maga elől,
szívét kétely mardossa.
Futja köreit.

NOSZTALGIA I.

Italos arcok,
homokfúvott emlékek,
s örök dallamok.

NOSZTALGIA II.

Mámoros dallam,
homokfúvott pillanat –
emlékarc-massza.

KÜLVÁROS

Acélos, hideg
szürkeség, üres kongás.
Őszi est-ábránd.

ÉJJELI VÁROSKÉP

Apró fénygömbök
mini galaxisában
idő hunyorog.

HIÁNYÉRZET

Csendben ül bánat –
emlékek közt siratva
álmokat, s vágyat...

HOLDVILÁG

Hűvös éjszakán
halk nessel vacog, s ragyog
holdfényes szívem.

ŐSSZEL

Ködbe lábadt bús
tekintetem. Könny hullott
reggel a fákról.

TE(L)HETETLENSÉG

Lám, forró a fej,
de én hitem vesztettem,
oly fagyos e hely.

TAVASZI JELENÉSEK

Mély májusi csend
rejteken síppal-dobbal
kifütyül a szél...

LÉTMINIMUM

Fizetjük holnap
nyomorát, de mit kapunk?
Épp csak uzsorát.

TABUK NÉLKÜL

Mint italban jég:
hangulattal oldódó
kérdézz-felelek.

TÉL NYOMÁBAN

Hamisan jár-kel
a csalóka lélek-csősz,
Tél-bújtató Ősz.

Hósubáját meg
nem rázza, köd-jószág mind
őt jól álcázza.

Közel jár, érzem,
ködben lopódzik, útja
hűvös némaság.

SZÉLVIHAR

Villám csapott le.
Remegés fut végig a
megszeppent tájon.

Versenyre keltek
szél-fogatok az égen:
féktelen robaj.

ELHIDEGÜLÉS

Őszi levelek;
földi (s)óhajok – soha
célba nem értek.

ÉLET-TÉR

Vicsorgó falak
közt vakolatlan szavak –
ember, hol élünk?!

MÉLY CSEND

Körülvesz téged,
majd bekúszik elmédbe
s ott tombolni kezd.

REGGEL I.

Aranysugarak
szöknek, lassan szemeit
nyitja a város.

REGGEL II.

Aranyfonalat
bontogat az ég, ébred
a város – szemek
fel-felpattannak, s bennük
fény gyúl: új nap varázsa.

NEKTÁR

Szirmok lengenek,
zizegő szárnyak nyomán
édes zümmögés.

NAPRA VÁRVA

Vízcseppek függnek,
ringanak most e gonddal
szótt szálakon. Bús
póklábak toporognak
sarokban – napra várnak.

ÖNBIZALOM

Hitemből emelt
üveghegy óvatosan
vigyen magasra.

BŰBÁJ

Ahogy rám néztél,
azon mód megigéztél;
hangom bágyadtta,
míg szívem parázssá vált:
nyarat varázsolsz elem.

ESŐ UTÁN

Így eső után
apró cseppeken fények
billegnek sután.

LIDÉRC

Gubbaszt, didereg.
Hajnali dér cinegét
űz: téli regék.

TÉLI ÁLOM

Fagyzugos szívben
vacogó álmokra lelt
tavaszi lényem.